

Bet. o. lovf. vedr. forskellige skattelove

først og fremmest reserveres for betragtelige forhøjelser af den skattefri bundgrænse. Fremskridtspartiet er derfor modstander af regeringens ønske om at anvende de midler, regeringen finder der er til rådighed på det heromhandlede område, til at forøge de to nævnte fradrag.

Fremskridtspartiets egne synspunkter vedrørende ægtefælleskat er følgende:

Det er totalt umuligt at få indkomstskatte-systemet til at fungere rimeligt i nutidens samfund. Den eneste holdbare løsning på de foreliggende problemer består derfor i totalt at afvikle indkomstskatten.

Hvad enten man anvender individet eller familieenheden som grundlæggende skatte-subjekt, løber man ind i uløselige problemer i et samfund, hvor den tilgrundliggende økonomiske enhed i nogle samlivsforhold er enkeltmennesket og i andre familien.

Når de medieforkælede ensidigt råber op om, at det eneste, det drejer sig om, er at komme af med sambeskatningen, udnytter de den hadstemning, der med rette fremkom mod sambeskatningsbegrebet i den forældede form, hvori dette fremstod i 1960erne. Disse ulemper er imidlertid for længst fjernet – især ved særbeskatningsreformen pr. 1. januar 1970.

De kønskampmoderigtige roder sig ind i vanskeligheder, når de opstiller den hovedbetragtning, at hver ægtefælle skal beskattes af »sin egen« indtægt. Når man indgår ægteskab, etablerer man et fællesskab, der hyppigt gør det kunstigt at tale om, at f.eks. det hus, man bor i, er den enes eller den andens. Hvis en af parterne kan indtjene en stor pengeindkomst, skyldes det tit den andens indsats i baglandet. Og sådan er der så meget i virkelighedens verden, som ganske punkterer teoretiseringer.

Man løser intet ved at gøre ordet »sambeskatning« til et fyord. Man må holde hovedet koldt og først og fremmest gøre sig klart, at der foreligger et trekantforhold: skattevæsen – kone – mand.

Hver gang man laver en regel, der hjælper den ene af de tre, tager man fra en af de andre og forårsager udsving for den tredje. Fortrækker man at give ægtefællerne valgfrihed, vælter man reelt skattebyrder over fra gifte folk til ugifte, hvad der ikke uden videre kan anses for acceptabelt. Skattesnu ægtepar profiterer derhos på bekostning af dem,

der ikke rigtig kan finde ud af, hvordan de bedst gør brug af deres valgfrihed – og en sådan skatteretstilstand er afskyelig. Dertil kommer, at der må findes en løsning for det tilfælde, at ægtefællerne ikke kan enes om fordelingen mellem dem, og der må indføres regler (der meget let bliver komplicerede) for, hvor længe en én gang aftalt fordeling ikke skal kunne omgøres – med virkning for tidligere og/eller kommende år.

Kvindebevægelserne kæmper ofte for, at kvinden skal slippe billigst muligt i skat. Resultatet er mange gange, at manden bliver den store taber, hvorved skattevæsenet får mere end efter gældende regler. Med andre ord: Kvindesamfundets forslag går stort set ud på, at ægteparret sammenlagt skal betale mere i skat.

Det glæder f.eks. den kraftige modstand mod splittingsystemet og kravet om, at husrenterne i vidt omfang skal fratrækkes i kvindens – typisk lavere – indtægt.

Man må nok spørge disse rødstrømpfan-taster: hvorfor tror de at kvinden har giftet sig? For at hun med djævelens vold og magt skal få manden ned med nakken, så parrets samlede økonomi bliver dårligere alt i alt?

I ca. 92 pct. af ægteskaberne har manden større bruttoindkomst end konen, og de færreste kvinder i disse ægteskaber klager over, at nogle af deres fradrag (personfradrag og/eller ligningsmæssige fradrag, eventuelt underskudsoverførsel) ryger over til manden. Men tydeligvis har de sværere ved at forstå, at deres bankbøger m.v. skal på mandens selvangivelse.

Selv om der i det foreliggende lovforslag ikke er særlig megen fornuft, kan der glimrende indføres forbedringer også på ægtefælleskattens område. Og det har fremskridtspartiet gjort ved at stille en række ændringsforslag.

Et femte mindretal (kristeligt folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af ministeren for skatter og afgifter stillede og tiltrådte ændringsforslag samt de af mindretallet under nr. 5, 11 og 12 stillede ændringsforslag.